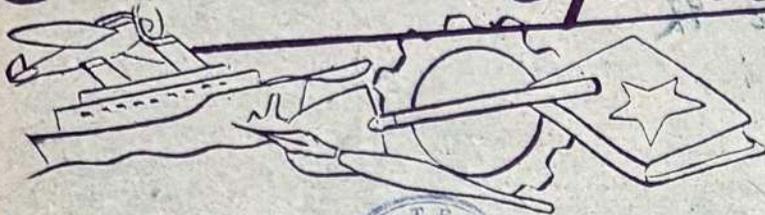

Пионерски

ВЕСНИК

Год. I. Бр. 1.

СРЕДА 7 НОЕМВРИ 1945 ГОД.

ЦЕНА 2 ДИН.

Ете ме

БИБЛИОТЕКА
„БРАЌА МИЛАДИНОВЦИ“ — Скопје
— ОДДЕЛ ПЕРИОДИКА —
Инв. бр. 3200
P 1998

Република! Ете глас и од нас

Пред се, драги пионери, треба да се запознаеме. Јас сум Пионерски весник. Вие се секјавате за последниот број на „Пионер“, во кој се велеше, оти јас ќе бидам бело видело овие денови. И ете сега, вие ме имате во своите раце, ги превртуете моите страници, се зиркате во секој ред и ја загледуete внимателно сека слика и цртеж. На крајот вие ќе си го дадете својот тежок суд: арен ли сум или не. Јас, имајќи ја во вид вашата искреност, сметам оти вие, штом ме прочетете, веднаш ќе ми пишете и ќе ми го саопштете своето мнение. На мнозина од вас ќе ви се створи мачно пишувањето. Јас мислам, оти тоа се должни помалу на леност, а повеќе на нерешителност. Бидете смели и храбро се зафатете за моливот, како што беа храбри нашите борци, кога ја држеа пушката во борбата против фашистите.

Од секој пионер зависи каков ќе бидам и дали секој мој број ќе го чекате, да се јави со нетрпение или не ќе ме погледуete. Јас ќе растам, ќе се развијам со секој нов број и, како секое дете, ќе бидам се поголем, посилен и поубав. Амз за да растам, како што знаете ми е потребна здрава и убава храна. За мене нема на светот поарна храна од вашите дописки. Една арна дописка е замена како за вас едно арно колаче. А арните стихотворби, расказчиња, цртежи ме прават да скокам од радост. Зв-

тоа пишете ми сека недела. Ветете ми, оти ќе ми пишете. Јас ви ветувам, оти секогаш навреме ќе ве обавестувам, што стануе кај нас во Македонија, што има ново по другите федерални единици и што прават пионерите во Советскиот сојуз.

Не само тоа. Се запознав со многу писатели и учени лугје. Тие ми убави расказчиња, стихотворби и дадоа збор, оти ќе пишуат за вас научни новини. Пионерите, кои не се ученици, до сега ништо не ни пишале. А јас сум толку љубопитен, да знам што прават тие и како им оди работата! Нека ми пишат, како е во работилниците и фабриките, за ударниците пионери и стотина други нешта од својот живот.

Исто така сакам, што побаргу да разберам, како се другарите пионери-турци и албнци. Јас разбираам и турски и албански, та нека ми пишат на својот мајчин јазик.

До читање!

Тие готват дописки

По градот се крева врева:
„Напред чета!

Лева!...

Лева!...

Пионерска иде чета:
прва,

втора,

трета,

петта.

Знамињата шушкат в свила:

„Земјо наша,

земјо мила.“

Тапан бие:

„Тика тика!

Жива била република!“

—о—

Цела земја цвести в цвекја,
в знамињата светка срекја.

Пее градот, пее село,

од порано повесело.

„Пред нас Тито е начело“.

Пионерски глас се слуша,

Песна пее верна душа:

„В република гледам спас

Да живее нова власт!

Јас за Тито давам глас!“

„Како гласав, прашаш нали?

Зар гласат деца мали?“

Не знаеш ли, боже жали?

Ја за Тито давам глас

на сек еден школски час.

За гласање еве сметка:

Секи глас е една петка!

И порано јас сум гласал,

тешкотии штом сум васал.

Железа и стара книга,

да собирам штом сум стасал,

мојот глас за Тито стига“.

С. Ј.

БИБЛИОТЕКА
„БРАЌА МИЛАДИНОВЦИ“ — Скопје
— ОДДЕЛ ПЕРИОДИКА —

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА СКОПЈЕ

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА СКОПЈЕ

Инв. №

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА СКОПЈЕ

Инв. №

Една година
СЛОБОДНО СКОПЈЕ

Помина една година од како се ослободи Скопје од како огреа слободата во цела Македонија. Нашите борци ги испадјаа германците и Скопје стана наше, Македонија стана федерална единица во нова Титова Југославија.

Денот 13 ноември секогаш не исполнуе со радост. Скопјаните никогаш не ќе ги забораваат бесрашните наши борци, кои ги чистеа скопските улици една по една од германците, јуришајќи на митралес

ките гнезда и бункери. Презрените подли Хитлерови разбојници, бегаа кукавички или ги креваа рацете и бараа милост. Како лавови се бореја партизаните. Слободата со крв се печала. Титовите војници не ја пожалија својата крв.

Пионерите се секјават за тие героични денови, денови на борби и занос. И како да не се срекјават? Многу од нив зедаа дури учание во борбите. Помажувајќи им на

партизаните, во најрешителните моменти, тие им ги подаваа сандачинјата со муниција, им кажуеја кај беа германците и сами јуреа против непријателот.

Благодареније на героизмот на нашата народно-ослободителна војска, Скопје не претрпе големи штети. Мостојте беа завардени, зградите спасени, на нив им ја должиме радоста на победата. Пионерите ќе им се отплатат, ако ги прегнат сите сили да учат, работат и ја изградуат својата татковина.

Да живее храбрата Југословенска армија!

Да живее слободна Македонија во федеративна Титова Југославија!

НИ ДОЈДОА НАЈМИЛИТЕ ГОСТИ

Во недела, 28 октомври 1945 година, со ароплан слегаа на скопскиот аеродром пратениците на јуначката советска младина-КОМСОМОЛ-от. Сета скопска младина се дојде на аеродромот, за да ги пречека милите гости. Меѓу нив имаше и многу пионери. Голема беше нивната радост, кога ги стегаша рацете на пратениците. Пионерите знаеа, оти тоа се претставители на најгероичната младина во светот, меѓу кои беше геројот на Советскиот сојуз Иван Павлов и геројот на социјалистичкиот труд Иван Јасков.

Советските пратеници го разгледаа градот Скопје, посетија неколку фабрики, а во понеделник на 29 тие беа гости на женскиот детски дом „Вера Циривири-Трена“. Пионерките се готвеа од недела, да ги пречекат своите гости. Обезбедиваа од своите гости фотографии и слики. Пред да дојдат гостите, пионери од сите училишта во Скопје и многу младинци ги чекаа пред женскиот дом.

Пратениците со голем интерес ги разгледаа неговите простории и се запознаа со животот на пионерките.

Од балконот на домот, претставителката на славната Ленинградска младина - Лида Илина им ги предаде на нашите пионери пламените поздравни, кои им го пратија советските другари. Таа потцрта, оти во Советскиот сојуз знајат за југословенските пионери и за нивната храброст во борбата против фашистите. Понатака другарката Лида Илина ги покани пионерите да го следат заветот на великиот Ленин: „Да учат, да учат и пак да учат,“ за да бидат достоинствени граѓани на Титова Југославија.

Поздравот беше пропратен со живо ракоплескање. Големата радост на пионерите се читаше во нивните очи, во клипањата, во желбата им да се доближат до пратениците и да им ги стигнат рацете, за да им покажат колку ги сакаат. На милите гости им беше приредена скромна закуска со програма, во која зедаа учание и пио-

нерите од машкиот детски дом. Предавајќи букет од цвекја на водачот на советската младинска делегација, пуковникот Анатолиј Пјегов, малиот пионер од машкиот детски дом рече: „Ние сакаме да станеме такви Титови војници, како што се храбрите црвеноармејци. Ние сакаме да бидиме такви граѓани на нашата мила татковина Југославија, како што сте вие, драги гости, на вашиот Советски сојуз. Кажете им на советските пионери, оти тоа што ви кажуваме ќе го спроведеме во дело.“

Со тоа заврши посетуењето на советските младински пратеници во женскиот детски дом во Скопје. Пионерите секогаш ќе си спомнуваат за гостите од Советскиот сојуз. Тие ќе учат и работат на обновата на нашата земја, за да бидат, како советските младинци. Кога ќе порастат тие ќе бидат достојни за онај придобивки, кои за нив ги спечалија борците во крвавата борба против фашистите, давајќи ги своите животи.

Октомвриската револуција

Пред 28 години, на 25 октомври стар стил (7 новември нов) се затресоа улиците на Петроград (денешен Ленинград). Германаа топовите на воената лагја „Аурора“, рикнаа цевките на долгите орадија од крепоста Смолни, заштракаа митралези, пукаа пушки. Истрпна царот и неговите министри, им се затресе срцето на земјовладелците и капиталистите, умираа од страв поробувачите. Работниците од фабриките, селаните од казармите, морнарите од лагјите, јурнаа на омрзнатата царска власт и ја сториа прав и пепел. Нив ги водеше славната Болшевичка партија, на чело со бесмртниот Ленин. Негов прв и најверен соработник беше Сталин. Големата

ниот народ беше најодвратното и во која народите немаа никакви права, стана Сојуз на советските социјалистички републики, заедница на работниците и селаните, држава на побратимените народи.

Советскиот сојуз, под раководство на Болшевичката партија, појде по патот на изградуењето на социјалистичкото друштво. Почнаа во земјата да никнуат фабрики, центри, да се градат железнички пруги. Работниците даваа се од себе си во изградуењето на индустријата. Тие работеа за себе си! Селаните ја зедаа земјата на земјовладелците, се сдружиа во колхози и почнаа да ја обработуат со трактори и машини, кои ги правеа за нив

Нив ги направи Октомвриската револуција среќни

социјалистичка револуција се распламна, се рашири и ја опфана цела Русија. Работниците и селаните неkjeа повеќе да го трпат ропството, неkjeа да ја леат својата крв за ненародната влада на царот, на земјовладелците и капиталистите. Тие го послушаа позивот на Ленин за борба. Дадоа се од себе си и го урнаа царизмот.

Од тој ден, власта во Русија ја зедаа работниците и селаните. Се оснива првата на светот социјалистичка советска држава, во која нема ропство и угнетуење, во која работниците и селаните не работат векје за капиталистите и земјоделците, а за себе си.

Октомвриската социјалистичка револуција е најголемо собитије во историјата. Никогаш работниците немаја власт во своите раце. Сега власта на работниците и селаните ја прероди Русија. Од гнила царска Русија, во која ропството на работ-

работниците во ново изградените фабрики. Советскиот сојуз стана земја во која зборот ропство почна да се забравуе. Животот стана лек, радостен. Децата не знаеа за нужди и лишенија. На нив им беше осигуран весел радосен поминок.

Кога хитлеровите банди ја загрозија слободата на Советскиот сојуз, тие добија таков одговор, што за секога ќе ја запаметат Црвената армија. Над Берлин се завеа црвеното знаме. Фашистите добија оноа што заслужија!

Денес народите на Советскиот сојуз, ја изградуат својата земја, започнаа да ги лечат раните што му ги нанесеа фашистите и одат од ден на ден кон се поголем напредок.

Пионерите ја прославуат 28 годишнината на Октомвриската социјалистичка револуција како ден, кои направи прекретница во животот на целиот свет. Зошто борците

на Октомвриската револуција се бореа несебично, не само за својот но и за слободата на сите народи. Тие се бореа да создадат на децата на целиот свет таков живот, кои ќе им даде се, што им е потребно, за да се учат, развијат и радуат. Тие се бореа, да нема сиромаштија и тешки нужди, да ги огрее сите поробени сонцето на слободата, да исчезне насиетието и насилниците!

Да живее славната Октомвриска социјалистичка револуција!

Да живее генералисимусот Сталин!

Да живеат пионерите од Советскиот сојуз!

ПИОНЕРИТЕ ОД ЧАИР ЈА ЗАЦВРСНУАТ СВОЈАТА ОРГАНИЗАЦИЈА

Долго време пионерите од Чаир-Скопје не беа организирани но, благодарение на агилниот раководител на IV реон тие во малку време составиа јак пионерски одред, кој што го носи името на загиналиот младинец Боре Патрилески. Во кусо време е образуван штаб избран од самите пионери. Освен тоа, овие агилни пионери одржаа во до сега 8 конференции, 3 приредби. Имаат образовано и културно-просветна секција, театрална секција, физкултурна секција и е во план да во најбргу време образуват читалички групи. Со својата работа тие ја зацврснаат својата организација во Чаир, а исто така докажуат дека се вистински Титови пионери.

НОВИНИ ОД ХРВАТСКА

Пионерите од Вировитица, Хрватска, без умора работат, та така, меѓу другото, собрале емиш и секакви играчки, тетратки и моливи за детскиот дом во Сувополе. Нивните раководители избраа 6 најарни пионери и пионерки, кои ги однесоа подароците. Децата се зарадваа многу и им благодарија на пионерите од Вировитица, кои ни покрај големата работа и завзетост не ги забораваја своите другарчиња без родители, без кукји без нигде никого. Со тоа пионерите од Вировитица покажаа голема љубов кон децата на падналите борци за нашата слобода.

ПРВАЧЕ

Ученик е векје,
— име му е Ристо,
ем на школо оди,
— ем се држи чисто...

Моливче си има,
— торбиче си стега,
ученик е добар,
— нема појке шега.

Татко ке му купи
и букварче ново
весело ке чете,
в него прво слово.

Ванчо Николоски, учител

УДАРНИК

Пионер сум силен,
пионер сум славен,
за учење в школо
никој немам равен.
На работа одам
со весела песна,
работата, друже,
многу ми е лесна.
Јас да кажам можам
на вас сите ова:
учам и работам
за држава нова.

Зоран Златар,
пионер од 2 одељење-Скопје.

ШАРКО

Шарко ми е умно куче,
— кој ли не го знае?
Низ двор само скита, оди,
— кукја варди — лае. . .

И секој пат, кога татко,
— на ловење оди,
тој без Шарка не кинисва,
— со него го води. . .

Ванчо Николоски

ПАРЧЕ ПО ПАРЧЕ

Удри свонецот. Се сврши и последниот час. Заклокоти училиштето. Низ вратата затекоа ко пролетна река учениците. Надвор се чекаа другарите и во групи, живо и шумно си одеа дома. Така и првокласникот, Јонче денес ги чекаше своите другари, Петрета, Борчета и Кирчета и кога се собраа сите тргнаа.

—Што убаво време! - рече Јонче.

— Ајде да одиме после ручек на лов! - продолжи Петре.

—Токму затоа е, - доврши КирСаде Борче ништо не прирече. Необично за него, тој денес молче-

ше. Мислеше на зборовите од учителот... Ама другарите не го оставија.

— Што ти е ?

Не, не, - им одговори Борче.

— Ами зошто тога моличиш?

— Така. Јас веќе не идам на лов.

— Изненадени тие се спогледаа и му препречиа патот.

— Да не си скаран?

— Како? Ти се смееш!

— Играш мајтап ти со нас?

— Не, никаков мајтап. Не идам! - тврдо им одговори Борче.

— Ај, ај! - што збори нашиот Борче, тој, што без него ништо не стануеше! - извикаа сите.

После замолчија и продолжија да одат. Ведриот солнчев октомврскиот ден и мамеше да излезат и је гушнат позлатената природа, да се стоплат на есенското солнце. Улицата беше тиха. Се слушаа само стапките и шумолењето од лисјата, по кои газеше малата компанија. Од дрворедите капеа лисја и го правеа жолтиот килим по улицата помек. Мегју четворицата другари се кинеа конците на досегашната им дружба. Секој се движеше со своите мисли. По стар навик ги кљошкаа лисјата, некоја исфрлена цигарена кутија или камче. Цврчението на врапците ги отклонуеше нивните мисли и ја будеше жел-

бата за лов. Заостануеја и со поглед ги бараа по дрвчинјата.

— Ене едно! еј, уште едно... И-и-и, што врапци!

— Јаз'к што ги немаме тегнала-та! - рече Јонче, и со мака се оде-лија.

— Да одиме в градина?!

— И-и-и. Таму колку ги има! - извика Петре.

Борче ги слушаше безучасно.

— Е, што реши? Ке дојдеш или не? - Го праша Јонче.

— Реков не-и свршено! - со стиснати усни му врати Борче.

— Остави го! Тој ке учи, сака да стане бубало.

— Хи, хи, хи! - Се исмејаа сите и повтариа: - Бубало!

Најближија пред своите кукји и се поделија. Дванаесет саатот врвеше. Борче ги најде своите сед-

нати за ручек. Само него го чекаа. Тихо влезе, поздрави и како никог, сам, без да го дотера некој, отиде да си ги измие раците. Се врати и се така замислен си седна на местото. Денес тој не беше ко други дни. Мајка му веднаш забележи тоа и го праша:

— Што ти е, синко? Да не ти е нешто неарно? Или не го знаеше урокот?

ЦЕЛИ ОПИНЦИ

— Не, мајко, не! Ништо не ми е. Ручекот врвеше во катадневен разговор. Борче беше далеку од него и одвај јадеше. Тој се губеше во своите мисли за искинатите и боси деца. Пред неговите очи минуваа работници и работнички со налани и селани, чии нодзе место во опинци беа во крпи завиени. Зборовите на учителот му јачеше во ушите ко труба: „Парче по парче гума - цели опинци“...

Јадењето сврши. Станаа сите. Борче пак отиде кај книгите и долго ги претуруа, ги префрладе нив, де тетратките. Од денес тој сакаше векје да си учи уроците и редовно да ги пише домашните работи, но за тоа немаше уште створен навик, а и побргу да е најде парката гума, коа е чуваше за тегнала за на зима, не му даваше мира. Стана и отиде в подрум, каде имаше многу скришни места за ашици, тегнала, парчиња кожи, гуми, железчиња, фишеци, конци за балони и што не. Претурај ваму, претурај таму, тој не ја најде гумата. Мајка му слушаше тропање и се чудеше што бара. По едно време му притропа, да не растура. Кога му прелеа тој низ солзи извика:

— Ама кој ми е зел гумата?

Мајка му го успокои, оти таа е прибрала таму, на полицата, за да не гние.

Очите му светнаа на Борчета, кога ја виде. Ја грабна и истрча горе.

— Ти имаш тегнало Борче, зошто ти е целата гума?

— Имам, мајко, ама и таа ми е потребна. Нема веќе да убивам врапци. Денес учителот така ни рече: „Парче по парче, цели опинци“. А врапците и кљукалците биле полезни за човекот. Тие ги чистеле емишите од први и гасеници и зато имаме здрави и убави јаболки и круши. Колку бев лош, кога на зима тие идеа на прозорчето и тропкаа со кључињата да им

фрлам трошки, а јас ги убивам со тегналото!... Не, нема векје да правам тоа! Гумата била многу потребна на државата сега. Таа ќе се преработела во фабриките за опинци и многу лугје не ќе бидат векје боси. Утре, мајко, и јас ќе однесам гума... И ќе станам пионер...

Гласот му трепереше. Очите му светеа. Образите му гореа. Се потопло му стануеше. Секјавеше како да расте. Се околу него бегаше и се губеше. Мајка си како плете до прозорчето ја гледаше мала и далечна. Се поголем и поголем усекјаше да расте. Нодзете векје не го држеа и се спушти кон најблизниот стол. Мајка му скокна одеднаш, го фати му помогна да седне.

— Синко, ти си болен!.. и бргу му донесе вода. Тој се напи, дојде на себе и ја успокои мајка...

— Ништо, мајко, ништо...

Мрак ја исполнуеше одаата. Сонцето одамна го имаше изминато својот кус пат.

— Ајде, синко, да вечераш и да си легнеш. А утре ќе ја однесеш гумата.

Уморен Борче вечера и си легна. Цела нокј клапуносвеше: тегнала, врапци, гума, фабрики, работници, пионери...

Утрината стана порано од секогаш. Одморен и наспан, тој се усеа за училиште. Ја завитка гумата и кјаше бодор и доволен. Се зготви тегналото и ги тури во чантата. Денес не ги извика за училиште ни Петрета, ни Јончета, ни Кирета. Нодзете сами му одеа. Свежиот утренин воздух го бодреше. Стаса на училиште и со нетрпение чекаше да влезе учителот. И кога тој влезе, уште неседнати учениците, Борче отиде каде него завиеното, го осави на катедрата и му рече: на учителот:

„Еве, и јас донесов парче гума. И тегналото го давам... Од денес и ја сакам да сум пионер“...

Војанцев

ЛИСИЦАТА, ЕЖОТ И КРТОТ (Народна басна)

Решиле ежот и кртот, за да им биде полесно, заедно да работат. Се мислеле што работа да зафатат и на крајот извикал кртот:

— Ми текна! Ке сееме жито. Јас ќе орам, а ти ежу, ќе го посееш семето.

Речено сторено. Се запрегнало. Кртот изорал голема нива, да тие кеф да гледаш! Ежот пак го посеал семето и ја повлачил нивата.

Никнало семето. Израснало и узреело житото. Родило како никогаш порано. Ортаците ја пожнееле ниваата и го овршиле житото. Ја одвоиле сламата и плевата од житото и почнале да го делат берикјетот. Арно ама, при делбата се скарале. Ежот сакал котлето, со кое го делеле житото, да биде за него по натапкано, зашто тој се намачил кога сеал. Кртот сакал неговото котле да биде по натапкано зашто тој си ги искршил ноктите орајки. Било како било, ама ортаците не можеле да се разберат.

Ете ти ја однекаде лисицата. Видејки што е работата, се нафатила да им го подели берикетот како што е право.

— Што сте се развикале толку, како да ви гори кукјата? Еве јас ќе ви бидам судија и ќе ви го поделим житото како што е право.

Еве ти на тебе, ежу, сламата за да си лежиш на неа. А на тебе, крту, доста ти е едно котле жито за цела зима. Тоа што остануе е за судијата.

Тоа им рекла им дала што им дала, а другото, што ежот и кртот со маки го спечалиле го зела за себе.

Лисицата правна, права како јаже в торба.

Забелешка Чутук

БОРБА ЗА СВЕТЛИНА

Во старите времиња на лугјето ништето. Ама се пак и таа давала како кјумбе и како ламба и како шпорет.

Ама од тоа навистина било незгодно.

Да речеме вие сакате светлина.

О, ве молам! Повелете седнете, во летна вечер во топла згреана

одаа. А потребно е многу дрва, да се осветли кукјата.

Лугјето секој пат го сакат новото и поарното. Многу илјади години се приспособуеле на недостатоците на огништето, дури на крајот не разбрале оти светлината треба да се одели од топлината, ламбата од кјумбето.

Место да горат оган на огниште, палеле борина.

Борината горела помалу од огништето. Ама се пак и таа давала премногу топлина. Се видело оти не е толку едноставно да се одели светлината од топлината. На тоа лугјето работеле многу хилјади години, а работат уште и денеска. Нашава електрична искра дава осим светлина и топлина како и проста борина.

Навистина одаа не може да се за-топли од електричната искра. Ама треба само да се допре раката па ќе се увериме оти таа е многу топла.

Па одошто не можиме да ја оделиме светлината од топлината?

Причината е многу едноставна.

Да се дојде до светлина треба некој предмет да се усвити. Кај електричната искра се усвитуе метални-та или јаглената жица кај плин-

ската светлина Ауеровата мрежица, а кај гасените лампи или кандилата парче јаглен во пламенот.

Секој усвитен предмет, било жица во електричната искра, или прост жар дава сем видливите лачи светлина и невидливи лачи топлина.

Да ги оставиме топлинските лачи треба да направиме прави револуција, треба да направиме светлина не со зажаруење, а некако поинаку.

Ама зар е потребно да се бориме со топлинските лачи?

Знаеме, оти електричната искра гори многу слабо. Нам тоа не ни е толку многу незгодно.

Тука не се работи за нашите удобства, туку затоа што топлинските лачи се многу поскапи, а никако не ни се потребни.

—Кога би нашите ламби давале само светлостни лачи, без топлински лачи, осветлението би било неколку пати поефтино од сега. Во електричните централи би се трошило неколку пати помалу оган.

Светлината е многу скапа, не само заради тоа што се искрите лоши, туку и заради тоа што се денешните електрични централи лошо изработени. Во парниот котел, парната машина, генераторите од електричниот тек, како и водоводите, се арчи многу енергија.

М. Илин

ПОГОДИТЕ!

Кој ќе кажи, мој дечиња,
име едно на планина?

— Три слова и напишите,
— лесно ќе е погодите!

В напиши прво слово,
— ќе добиеш нешто ново!
Како млеко то е бело,
— потребно е за град, село...

Избриши му прво слово,
— то ќе стане чудо ново!
Ќе добиеш една мера,
потребна за инженер...

Ванчо Николоски

ВРНИ, ВРНИ ДОЖ (Народна песна)

Врни, врни дожд,
да си најдам грош,
да си купам нож,
да си сечам леб,
да си макам мед.

АКО НЕ БЕШЕ ЕМЈИНАТА ТЕЖА . . .

Ако оеднаш би престанала да дејствуе привлечената сила на земјата, сите ние би летнале во васионата, во безвоздушното пространство. Би летнале и лугје, и животни, и дрвја и вода. Тоа се би станало под дејствието на така наречена во науката „центрифугална сила“ што настануе кога земјата се врти околу својата оска. Сето во овај свет си стоји на своје место и ако пагја, пагја секогаш надолу затоа што привлечната сила на Земјата е посила од центрифугалната сила.

НАЈГОЛЕМОТО ДРВО НА СВЕТОТ

Најголемото и најстарото дрво на светот се навогја во Америка. Тоа е високо 81 метар, а дебло 26 метра. Зафакја место колку една кукја. Од цело едно оделение да се зберат сите деца и да се фатат рака за рака, едва ли ќе можат да го заградат. Учените лугје ми-

слат, оти тоа дрво 4000 до 5000 години.

Патиштата, кои што врват низ Американските шуми, на многу места минуе низ некое такво дрво. За полесно минуење, лугјето дрвото го издлабиле и низ него врват лугје, камиони и автомобили, како низ некој тунел.

ПОНЕРОСТА

ТЕМПО И УЧЕНИЦИ

Генерал-мајорот Светозар Вукманович-Темпо од првите денови на народноослободителната борба беше во Македонија. Сликата го прикажуе Темпо во едно партизанско училиште во разговор со учениците.

СМЕШНА ПЕСНА

Врапче мало долетало,
на гранченце застанало,
смешна песна запеало:
„Кај не летев, кај не одев,
вакво чудо јас невидов.
Кралот Петре дур од Лондон
ми се токми да ни дојде.
Ама желба ке му пројде!
Народ некје ни да чуе.
А тој вика, крека, псуе.
Куферчето здраво стега
и до пристаништето бега.
Чека кралче кралска лагја,
ама таа не довагја.

Така чека месец, пет
го зачути сиот свет.
Кралска лагја неке свирне
кај нас нема крал да вирне.“
Добрила Стојанова

НАРОДНИ ЗБОРКИ

1. Кусо прасе по рид пасе? (чешел)
2. Сив сокол под земја лета? (рало)
3. Стар дедо плешти печи? (котел)
4. Ум дава, а не зборва? (книга)

НАЈМАЛИОТ ПАРТИЗАН

Миле, синот на прочутиот македонски поет Венко Марковски, е најмалиот партизан во Македонија. Иако е малечок, тој, како ви гјате, чете многу.

Толку се занел во читање, што не забележил, оти весникот му е наопаку.

ПРАШАЊА

1. Кој е највисокиот планински врв во Македонија?
2. Које е најдлабокото језеро во Југославија?
3. Од кој зборои се скратениците: АВНОЈ, АСНОМ, АФЖ УСАОЈ, НОМС?
4. Кој се должностите на еден член на пионерската организација?

Одговорите ќе се печатат во идниот број.

ПЕТ ДРУГАРЧИЊА

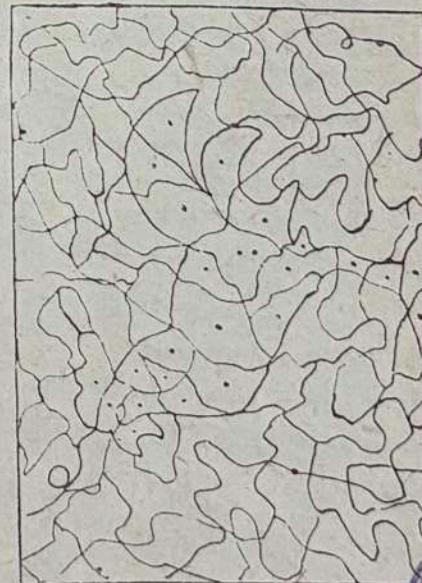
Гледајте ги овие пет пионери-пет одлични другари. Секога се заедно. По цел ден играат и гледат слики во „Пионер. Често ги молат поголемите пионери да им четат од весникот приказки и стихотворби, кои што ги слушаат со големо внимание.

ПЕТРЕ ПИРАЛЧЕ

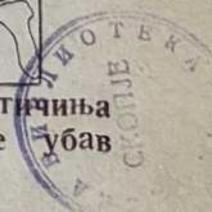
Петре, Петре, пиралче,
на грмада седеше,
живо месо тегнеше,
многу ми се фалеше:
„Имам кукја убава“.

Кога појдов да вида,
една крива кошара,
една кучка врзана
и та беше кјорава. . .

ЗА ПОПОЛНУЕЊЕ

Исполните ги разните кутчиња со разни бои. Ке добиете убав цртеж.

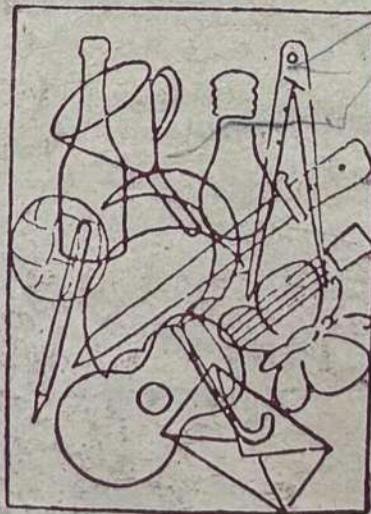

НА ДОМАШНИТЕ ПТИЦИ

Станав сутром рано,
 Најдов пара за пазар,
 Та си појдов на пазар,
 Купив петле за пара,
 Да ми пеит рано;
 „Кокошчице мила,
 По заби ме била!“
 Станав сутром рано,
 Та си појдов на пазар,
 Најдов пара за пазар
 Купив гуска за пара;
 Гуска викат: „Гуј, гуј!“
 Петле ми е ранобудно
 И ми пеит рано:
 „Кокошчице мила,
 По заби ме била?“
 Станав сутром рано,
 Та си појдов на пазар,
 Најдов пара за пазар,
 Купив патка за пара;
 Патка ми е паторнога;
 Гуска викат: „Гуј, гуј!“
 Петле ми е ранобудно
 И ми пеит рано:
 „Кокошчице мила,
 По заби ме била!“
 Станав сутрам рано,
 Та си појдов на пазар,
 Најдов пара за пазар,
 Купив миска за пара;
 Миска ми е мисорнога,
 Патка ми е паторнога;
 Гуска велит „Гуј, гуј!“
 Петле ми е ранобудно
 и ми пеит рано:
 „Кокошчице мила,
 По заби ме била!“

ШКРТ СЛИКАР — ШКРТА СЛИКА

Еден шкрт сликар ја нацртал горната слика. Колку нешта има на неа нацртано?

Другарот секретар на срескиот НОМС од Тетово ни вети оти редовно ќе ни пише. Го заборави ли тој дадениот збор?

Битолискиот и охридски округ, досега ич не ни пашале. Нема ли таму пионери? Нека не бидат лени! Нека ни испратат час поскору дописки.

Другарот М. Николовски, учител од прилепско, нека ни испрати оригинални работи. Нека напише дописки, народни песни од неговиот крај итн. Сочинението задоцна и затоа неможе да се печати.

БАБА МЕЦА

Гледате ли, мили деца,
 зад решетка баба Меца?
 В зоолошката градина
 таа живи. Сега зина.
 Сили губи — очи трие,
 зимо иде и се спие.

Весникот го издава Гл. одбор на НОМС — Скопје. Редактор Јонче Јосифовски.